

Sygn. akt I CSK 189/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa L. N.
przeciwko D. [...] z siedzibą w O. - Niemcy
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki L. N. na rzecz pozwanej D. [...] z siedzibą w O. (Niemcy) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa L. N. przeciwko D. z siedzibą w O. (Niemcy) o zapłatę, na skutek apelacji Powódki od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 8 maja 2018 r., apelację oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie złożyła Powódka, zarzucając naruszenie art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., art. 244 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c. w zw. z art., 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 322 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art.

378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Skarżąca zarzuciła również naruszenie prawa materialnego, tj. § 823 k.c.n. w zw. z § 7 StVG, art. 6 k.c. w zw. z § 823 k.c.n. w zw. z § 7 StVG w zw. z § 18 ust. 1 zdanie 2 ustawy o ruchu drogowym (przy czym oznaczenia jednostek niemieckiego Kodeksu cywilnego błędnie oznaczono jako artykuły). Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, a ponadto wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przesądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia. Uzasadnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie może sprowadzać się do prostego

odwołania do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia, chociażby nawet w zmodyfikowanej formie. (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; 18 maja 2018 r., sygn. akt IV CSK 618/17, niepublikowane).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

O istnieniu w sprawie wywołanej skargą kasacyjną istotnego zagadnienia prawnego nie wystarczy ogólne stwierdzenie ujęte w treści uzasadnienia skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie pogłębionej analizy prawnej wskazującej na istnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, 11 stycznia 2002 r., sygn. akt III CKN 570/01 OSNC 2002/12/151, 23 listopada 2010 r., sygn. akt II CSK 344/10, niepublikowane; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 33/18, niepublikowane). Co więcej, przedstawione zagadnienie nie może mieć charakteru kazuistycznego, w tym nie może służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi w zakresie kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej skarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2018 r. sygn. akt I CSK 23/18, niepublikowane). Na stronie skarżącej spoczywa obowiązek sformułowania takiego zagadnienia oraz wskazania argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen. Wskazane wątpliwości powinny mieć mają charakter rzeczywisty i poważny.

Co istotne, w orzecznictwie przyjmuje się, że powinno to być zagadnienie nowe, które nie było dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. w szczególności postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, z. 1, poz. 11; 11 stycznia 2002 r., sygn. akt III CKN 570/01, OSNC 2002, z. 12, poz. 151; 3 października 2013 r., sygn. akt III SK 11/13, niepublikowane; 30 września 2014 r., sygn. akt III SK 2/14, niepublikowane; 21 czerwca 2016 r., sygn. akt V CSK 21/16, niepublikowane; 15 czerwca 2016 r., sygn. akt V CSK 4/16, niepublikowane; 16 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 13/18, niepublikowane; 22 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 19/18, niepublikowane; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 33/18, niepublikowane).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań.

Po pierwsze wskazane zagadnienia prawne są ujęte w sposób odnoszący się do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy (podczas gdy powinny stanowić niewyjaśnione, ważne abstrakcyjne zagadnienia jurydyczne), nie zawierając ocen i argumentacji według utrwalonych i przypomnianych powyżej standardów orzeczniczych. Ponadto Skarżąca winna podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym – w jej ocenie – wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczyniła. Same twierdzenia w zakresie odmiennej oceny czy wykładni przepisów (niewskazanych *notabene* w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) i sformułowanie na tej podstawie zarzutu oczywistego naruszenia prawa nie jest wystarczające. Także w tym zakresie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymagań utrwalonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr 106, poz. 731). O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 6 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).